

1

Daire

Het is alweer maanden geleden dat ik deze droom voor het laatst had.

Maanden geleden dat ik verstrikt raakte in zijn ijzersterke greep.

Hoe hard ik me ook verzet en dwing terug te keren naar de veilige plek van het wakker zijn, ik word steeds verder meege-sleurd.

Ik ben weliswaar alert, maar niet helder genoeg.

Over het verloop van deze droom heb ik niets te zeggen.

Zoals altijd begint de droom in het bos. Een bos dat zich in de Onderwereld bevindt – de onzichtbare dimensie die zich uitstrekt onder onze Middenwereld, waar de Bovenwereld als een soort hemel boven hangt.

Ik heb deze plek al veelvuldig bezocht, zowel wakker als in droomtoestand. De plek bestaat voornamelijk uit medeleven, liefde en licht.

Voornamelijk.

Maar niet geheel.

Althans, vanavond niet.

Raaf is mijn gids. Hij zweeft hoog boven een niet-veranderend landschap van koele, frisse lucht en uitgestrekte, groene

velden met overdadig groeiende, veerkrachtige grassprietten die meebuigen als je erop stapt en daarna weer terugspringen. Zijn paarse oogjes glinsteren en hij leidt me gehaast langs een bosje hoge bomen met zo'n dicht bladerdak dat slechts enkele zwakke lichtstralen weten door te dringen.

Raaf laat zich leiden door een doel.

Ik door een behoefte.

Plus een onbedwingbaar verlangen om herenigd te worden met de jongen die op me wacht.

Een jongen die niet langer een vreemde voor me is, die nu wel een naam heeft, en een bekend gezicht.

Nu we allebei hebben moeten toekijken hoe de ander stierf, en we intiem zijn geweest, bestaan er geen geheimen meer tussen ons.

In de droom heeft Dace hetzelfde glanzende donkere haar en de glinsterend bruine huid als in werkelijkheid. Diezelfde onvoorstelbaar ijsblauwe ogen met goudkleurige rand die mij duizenden malen reflecteren.

Caleidoscopische ogen.

Ik ben voorbestemd voor hem, net als hij voor mij.

Maar ondanks alle antwoorden die inmiddels bekend zijn, blijft er één vraag open: wie van ons zal er in deze versie van de droom sterven?

Raaf gaat me voor door een dal van keien, langs een snelstromend riviertje vol helderblauwe vissen, maar hij verdwijnt zodra we de open plek hebben bereikt. Hij laat me hier in mijn eentje staan, en ik strijk met één hand zenuwachtig over de voorkant van mijn jurk. De jurk die eens zo onverklaarbaar leek, maar die ik nu herken als het kledingstuk dat ik droeg toen ik terugkeerde uit de Bovenwereld.

Eindelijk beginnen de stukjes van deze vreemde, surrealistische puzzel op hun plek te vallen.

Al valt nog maar te bezien hoe dit afloopt.

'Daire.'

Hij staat ergens achter me als hij mijn naam uitspreekt, en een heerlijk ogenblik lang sluit ik mijn ogen en snuif zijn indringende, aardeachtige geur op. Ik probeer die tijd zo lang mogelijk te rekken, aangezien ik maar al te goed weet hoe kortstondig dit gelukzalige moment is.

Hij legt een hand op mijn schouder en draait me naar zich toe. En ook al heb ik deze rol al talloze keren gespeeld, ik blijf hoorbaar naar lucht happen zodra mijn ogen die perfecte lijnen en hoeken van zijn gezicht in zich opnemen. Die strakke, stevige wenkbrauw die met een minimale verandering woede, pret of verlangen kan uitdrukken, de hoge, elegante jukbeenderen, de hoekige kin en strakke kaaklijn, de rechte neus en die aantrekkelijke, volle lippen. Hij staat voor me alsof hij zich aanbiedt, met zijn gespierde bovenlijf volledig ontbloot. Zo zie ik zijn brede, sterke schouders en de prachtig gebeeldhouwde buikspieren die naar beneden toe steeds smaller worden tot waar een verschoten oude spijkerbroek gevaarlijk laag op zijn slanke heupen hangt.

Hij steekt een arm naar me uit en legt zijn hand tegen mijn gezicht. Met zijn vingers streelt hij langs mijn kaak en hij schenkt me een veelzeggende blik. Bewust van het mogelijk naderende gevaar, maar vastbesloten te genieten van dit moment tot het overgaat in het volgende, lopen we naar de andere kant van het bos en waden de nevelige, wervelende wateren van de Betoverende Bron in. We weten allebei maar al te goed dat de droom op dit moment een andere wending zal nemen, maar als een stel pionnen kruipen we dichtert naar elkaar toe, niet in staat af te wijken van het script.

Dace' vingers glijden over mijn huid en veroorzaken een warme tinteling. Zijn lippen drukken stevig op de mijne. Zijn kus is zo betoverend dat ik er ademloos van ben, dronken van zijn aanraking, hevig verlangend naar meer.

Hij duwt de smalle schouderbandjes van mijn jurk opzij en trekt de stof verder omlaag langs mijn middel, tot ik naakt voor

hem sta. Vervolgens beweegt hij zijn hoofd naar me toe en raakt zijn mond mijn borsten. Mijn knieën knikken als ik voel hoe zijn tong mijn huid plaagt. Mijn ruggengraat verkruiemt ter plekke. We gaan helemaal op in dat geweldige, honingzoete gevoel van het samenzijn, tot hij mijn kin optilt en zegt: 'Het is tijd.' Hij kijkt me recht in mijn ogen, met een vurige, intense blik.

Vlug knik ik. Ik voel de waarheid achter de woorden wel aan, maar ik begrijp de betekenis ervan niet.

'Je kunt niet meer terug. Je hoort bij mij, zo was het altijd al bedoeld.'

Terug?

Waarom zou ik terug willen?

Ik ben geboren om hem te vinden, dat weet ik heel zeker.

Ik zet die gedachte uit mijn hoofd en trek hem dichterbij naar me toe. Mijn lippen tintelen en ik druk ze stevig op de zijne, maar dan ontdek ik dat het niet langer Dace is die voor me staat. Iemand anders heeft zijn plek ingenomen.

Iemand met precies hetzelfde sterke, gespierde lijf en hetzelfde gebeeldhouwde gezicht. Maar ook al hebben hun ogen exact dezelfde kleur, met dezelfde goudkleurige rand, hier houdt hun gelijkenis op.

Deze ogen zijn kil.

Wreed.

En in plaats van te reflecteren, absorberen ze alles, en ik voel de enorme leegte die ze herbergen.

Cade.

Mijn gezworen vijand.

Dace' identieke tweelingbroer.

De jongen die ik moet doden.

Als hij me niet voor is.

Vlug trek ik aan mijn jurk in een wanhopige poging mezelf te bedekken terwijl ik met mijn andere hand tegen zijn borst druk en mijn best doe hem weg te duwen. Maar hij is ongekend

sterk en wijkt geen millimeter.

‘Waar is hij? Wat heb je gedaan?’ Mijn ogen schieten alle kanten op.

In reactie op die vragen houdt hij zijn hoofd licht schuin, trekt zijn wenkbrauwen op en mompelt absurd genoeg: ‘Wie?’

‘Dace! Waar is hij? Wat heb je gedaan?’ Mijn stem klinkt hoog en paniekerig, maar dat is nog niets vergeleken met het harde gesuis en gebonk van mijn bloedsomloop in mijn oren en de drumsolo die mijn hart speelt op mijn ribbenkast.

‘Cade is Dace.’ Hij glimlacht. ‘En Dace is Cade. We zijn een en dezelfde. Ik dacht dat je dat zo onderhand wel wist.’ Hij grijnst en ik kijk vol afschuw toe hoe zijn gezicht vervormt om nog meer op dat van Dace te lijken, voor het weer terugglijdt naar zijn eigen sinistere gelaat. Zo transformeert hij heen en weer, keer op keer, en ik stomp met een vuist tegen zijn schouder om me los te maken.

Zo hoort de droom niet te gaan.

Ik vind dit nieuwe einde maar niks.

‘Licht en duisternis. Yin en yang. Positief en negatief. We horen bij elkaar, we zijn op mystieke wijze verbonden. De een kan niet bestaan zonder de ander. Maar dat weet je al.’

‘Jullie mogen dan met elkaar verbonden zijn, maar jullie zijn niet één en dezelfde. Dace lijkt totaal niet op jou! Jij bent een demon, een bedrieger, een...’ Zijn gezicht verandert weer in dat van Cade, en ik weet me eindelijk los te wurmen. Ik wil graag ontsnappen uit het water, maar dan zie ik dat het landschap is veranderd.

De Betoverende Bron is getransformeerd tot een steil, smal plateau dat uit de aarde omhoogsteekt.

Vlak voor me bevindt zich een eindeloze afgrond.

Achter me staat Cade.

Ik sterf liever op mijn eigen voorwaarden, op mijn eigen manier. En dus schuifel ik naar voren tot mijn tenen uitsteken over de rand.

‘Daire, toe nou. Laat de spelletjes voor wat ze zijn. Hou op met wegrennen,’ smeekt hij.

Ik til de rok van mijn jurk iets op en merk dan dat ook mijn kleding is getransformeerd. Ik draag niet langer de witte jurk uit de Bovenwereld, maar een jurk in zonsoudergangrood, met een wijde, wapperende rok, een blote rug en een zeer laag uitgesneden hals.

Zonder enige aarzelng til ik mijn armen op en ik balanceer vervaarlijk boven de afgrond. Ik laat me opvangen door de wind, zodat ik gewichtloos ben en lijk te zweven, en licht als de veer van een Raaf door de ether vlieg.

Ik wil zo ontzettend graag dat dit overweldigende gevoel aanhoudt, maar het effect is van korte duur, aangezien Cade mijn jurk van achteren vastgrijpt en me naar zich toe trekt.

Hij slaat een arm rond mijn middel, drukt me stevig tegen zich aan en zegt: ‘Hou op je tegen mij te verzetten. Dit is jouw lotsbestemming, of je die nou leuk vindt of niet. Het is hoog tijd dat we dit een keer afronden.’

Ik wil wel iets zeggen, maar ik kan geen geluid uitbrengen.

Ik wil me losmaken uit zijn greep, maar kan me niet bewegen.

De grenzeloze leegte van zijn blik houdt me vast en ik ben machteloos. Ik moet doen wat hij zegt.

Ik kijk toe terwijl hij mijn hand pakt, hem voor me omhooghoudt en een ring met een glinsterend blauwe toermalijn erop aan mijn vinger schuift.